

The developed system of exercises according to the textbook "Mathematics" S. Logachevska, T. Logachevska, O. Komar is presented for the 2nd grade of NUS, which will contribute to the comprehensive development of primary school students, the formation of ideas about geometric shapes, symmetry, spatial relationships, basic arithmetic operations, etc. The considered LEGO-technology will help the learner in the form of a cognitive game to create many interesting ideas, develop the necessary skills of a creative and socially active person, able to generate creative ideas and make non-standard decisions.

The exercises offered by the authors during the study of various topics in the 2nd grade will help the teacher: show how to add and multiply numbers, compare them; to acquaint students with arithmetic operations; to acquaint with structure of number and to fix it; to form and develop the ability to compose and solve problems of the studied species; show how the numbers of the second ten are formed, reveal their features; to acquaint with geometrical material (figures, perimeter, form); to acquaint with the concept of half, third and fourth part; develop logic and thinking; to develop fine motor skills of hands, orientation in space and on the plane; to bring up accuracy and clarity in work, collectivism, mutual aid (students learn to work in collective and together to find the decision of problems); to develop creative abilities of students.

Key words: LEGO-constructor, LEGO-technology, elementary school students.

УДК 372.87

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2021.81.16>

Дяченко А. В.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ДИЗАЙНУ В МИСТЕЦЬКИХ ЗАКЛАДАХ

В умовах глобалізаційних змін і прискореного розвитку науки, техніки, технології та інновацій кожна країна має за мету зберегти свою культурну ідентичність та спадщину. Вагома роль у контексті розв'язки такої проблематики належить безпосередньо мистецьким закладам, які здійснюють підготовку у сфері мистецтва, дизайну, архітектури і тим самим формують думку та прагнення зберігати національну культуру, освіту та мистецтво. Тому для досягнення та реалізації навчальних цілей у межах розвитку системи українського національного дизайну (іншими словами – етнодизайну) необхідно першочергово шукати перспективні напрями подальшого розвитку національної культури та традицій, що у майбутньому дасть змогу сформувати потужну цілісну систему етнічної теорії української нації.

Розкриття проблематики розвитку українського національного дизайну вимагає проведення комплексного дослідження. З огляду на це першочергово необхідно розглянути позиції українських та зарубіжних науковців щодо змісту та особливостей такого наукового напрямку, як етнодизайн.

У роботі розглянуто перспективи розвитку системи українського національного дизайну у мистецьких закладах на прикладі освітньо-наукових програм факультету декоративно-прикладного мистецтва та факультету дизайну Київської державної академії декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука, а також освітньо-наукової програми "Етнодизайн", що застосовується у вищих мистецьких закладах. Під час дослідження застосовувалися методи аналізу і порівняння. На підставі вивчення особливостей підготовки здобувачів у мистецьких закладах було визначено перспективні напрями розвитку системи українського національного дизайну. Варто відзначити, що основна мета етнодизайну як окремої освітньо-наукової програми націлена на досягнення відповідного рівня екологічного ставлення до різних історико-етнографічних регіонів України в контексті збереження культурних цінностей і духовності українських етносів.

Ключові слова: етнодизайн, національний дизайн, мистецький заклад, національна культура, освітньо-наукова програма.

Однією із тенденцій сучасної мистецької освіти є дизайн, що створений на основі етнокультурних мотивів. Світовим трендом сучасності серед провідних країн є етнодизайн.

Метою дослідження є визначення перспектив розвитку системи українського національного дизайну у мистецьких закладах.

Відповідно до мети дослідження встановлено такі завдання:

- 1) розкрити зміст та особливості українського національного дизайну у мистецьких закладах;
- 2) встановити мету та визначити об'єкт освітньо-наукової програми "Етнодизайн";
- 3) представити перспективні напрями розвитку системи українського національного дизайну у мистецьких закладах.

М. Кухта та Е. Пелевін стверджують, що термін "етнодизайн" зародився ще в епоху модернізму та трактувався як процес дотримання традицій формоутворення і вивчення особливостей культури в контексті організації візуальних зв'язків [1].

Водночас колектив науковців на чолі із М.В. Спіріною відзначають, що зміст поняття "етнодизайн" потрібно розглядати як процес створення предметів у сучасному дизайні, але із нахилом до елементів народного прикладного мистецтва і ремесел [2].

При цьому А. Найгі під поняттям “етнодизайн” пропонує розуміти ідеопластичну проекцію особливостей певного етносу в контексті міфологічних концепцій. Також науковець наголошує на використанні етнодизайну в контексті просування сучасних цифрових технологій у середовищі [3].

Окрім зазначеного вище, Л. Оршанський зауважує, що етнодизайн – це система культурно-естетичних зв'язків, які впливають на емоційну сферу особистості. Поряд із цим етнодизайнерська компонента в контексті освітньо-навчальної підготовки підвищує рівень креативності студентів та підсилює почуття змагальності [4, с. 39].

Водночас З.Я. Максимова, С.Я. Лаврентьев, Д. Крилов та Е.В. Кондратьєва зазначають, що до основних засобів етнодизайну потрібно віднести графічно-експресивні засоби, які є спільними як для дизайну, так і для пластичного мистецтва з позиції етнічної ідентифікації, зокрема це: пропорції, кольори, текстура, форми, об'єм, простір [5, с. 298].

У процесі дослідження Ю.В. Роїк визначено основні етапи становлення етнодизайну як окремої цілісної категорії. Тому етнодизайн як окремий напрям навчання у мистецьких закладах витіснявся через:

- 1) протодизайн (опредмечування образів у художній уяві);
- 2) художнє конструювання (домінування предметів над їхньою художньо-естетичною привабливістю);
- 3) художнє проектування (домінування середовища життєдіяльності людини) [6].

Матеріальною базою нашого дослідження щодо перспектив розвитку системи українського національного дизайну виступають освітньо-наукові програми факультету декоративно-прикладного мистецтва і факультету дизайну Київської державної академії декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука. У дослідженні використані такі методи, як аналіз (для вивчення наукової літератури та освітньо-наукових програм із професійної підготовки у сфері декоративно-прикладного мистецтва, дизайну середовища, графічного дизайну та промислового дизайну) і порівняння (для вивчення особливостей освітньо-наукової програми “Етнодизайн” у мистецьких закладах).

У ключі розкриття тематики наукової статті необхідно відзначити, що головна мета етнодизайну як освітньо-наукової програми полягає у формуванні у здобувачів свідомості щодо [7, с. 75]:

- цілісного адекватного мислення;
- естетичного адекватного методу поведінки;
- екологічного світогляду.

У контексті проведеного дослідження з'ясовано, що етнодизайн доцільно також розглядати як ключовий засіб розвитку етнічної ідентичності здобувачів у мистецьких закладах. При цьому розвиненою етнічна ідентичність здобувачів у мистецьких закладах вважається лише за високого рівня етнічної ідентичності, який формується у сприятливому освітньому середовищі [8].

Поряд із цим методика вивчення етнодизайну має базуватися насамперед на формуванні особистості як майбутнього художника декоративного і прикладного мистецтва та дизайну. При цьому використовується цілісна система методів, технологій і стилів навчання, яка має також враховувати індивідуальний досвід здобувача [9].

Водночас, опираючись на результати [8, с. 42], слід відзначити, що одним із ефективних способів організації навчального процесу у напрямі українського національного дизайну у мистецьких закладах має стати орієнтація на дотримання принципів етнокультурності, екологічності та економічності.

Тому об'єктом освітньо-наукової програми “Етнодизайн”, яка поєднує у собі освітньо-наукові (професійні) програми факультету декоративно-прикладного мистецтва і факультету дизайну середовища, графічного дизайну та промислового дизайну Київської державної академії декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука, виступає вивчення комплексу феноменів, проблем та теоретичних практик українського національного дизайну.

У процесі дослідження варто також проаналізувати специфіку напрямів провідних мистецьких закладів України щодо вивчення особливостей становлення і подальшого розвитку системи українського національного дизайну. З огляду на це, у табл. 1 наведено низку провідних українських мистецьких закладів, які здійснюють підготовку здобувачів освіти у сфері етнодизайну (а саме прикладного мистецтва, промислового дизайну, графічного дизайну тощо).

Для визначення перспективних напрямів розвитку системи українського національного дизайну у мистецьких закладах слід вивчити сучасну наукову думку щодо цієї проблематики.

Так, А.В. Дяченко у контексті дослідження сучасного стану розвитку мистецької освіти у системі українського національного дизайну доводить, що перспективи розвитку українського національного дизайну залежать насамперед від рівня матеріально-технічної бази мистецьких закладів. Тому у перспективі рекомендується покращувати матеріально-технічну базу мистецьких закладів з орієнтацією на провідні світові мистецькі заклади [11].

З огляду на зазначено вище, а також, поділяючи позицію В. Тиценка та І. Тропіної [12], варто відзначити, що однією із перспектив розвитку системи українського національного дизайну у мистецьких закладах повинно стати поєднання творчих здобутків національного мистецького та педагогічного досвіду із здобутками світової практики дизайну.

Таблиця 1

Напрями вищих мистецьких навчальних закладів України щодо розвитку системи українського національного дизайну (етнодизайну)

Вищі мистецькі навчальні заклади України	Основні напрями українського національного дизайну
Київська державна академія декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука	1) декоративно-прикладне мистецтво (монументально-декоративний живопис, художній текстиль, художнє моделювання костюма, художня вишивка та моделювання костюма, художнє дерево та декоративна скульптура, художня кераміка, художній метал)
	2) дизайн (графічний дизайн (фотодизайн, реклама, упаковка, корпоративний стиль), дизайн середовища (дизайн ландшафту, інтер'єру), промисловий дизайн (веб-дизайн, дизайн транспортного засобу, меблі)
Київський університет імені Бориса Грінченка	дизайн (орнаментика та етнодизайн)
Львівська національна академія мистецтв	дизайн (графічний дизайн, дизайн середовища, дизайн костюму)
Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв	дизайн (графічний дизайн, дизайн середовища, рисунок, живопис та скульптури)
Харківська державна академія дизайну і мистецтв	дизайн (графічний дизайн, дизайн середовища)
Національний університет "Львівська політехніка"	дизайн (етнодизайн)
Прикарпатський національний університету імені Василя Стефаника	дизайн (етнодизайн)
Мистецький факультет ЦДПУ ім. В. Винниченка	образотворче мистецтво та дизайн (художнє проектування виробів на основі використання українських народних традицій, що дозволяє передавати досвід виробництва формотворення та декорування із врахуванням регіональних традицій та інновацій)

Джерело: сформовано на основі [10]

Виходячи з інформації, наведеної у [13], подальший розвиток етнодизайну необхідно проводити у напрямі:

1) формотворення як зв'язку естетичного та утилітарного у дизайн-об'єкті;

2) стильового вирішення як явища ідеологічних настанов;

3) використання національних етномотивів для творчої інтерпретації творів декоративно-прикладного і образотворчого мистецтва та архітектури.

Опираючись на результати, наведені у [8], перспективними напрямками декоративно-прикладного мистецтва в контексті забезпечення розвитку системи українського національного дизайну є: вишивання, художній розпис, писанкарство, художнє плетіння, різьблення, металопластика, кераміка, в'язання.

Тут слід наголосити на принципах, яких потрібно дотримуватися під час реалізації напрямів декоративно-прикладного мистецтва. Зокрема, серед них визначальне місце посідають: принцип етнокультурності, принцип екологічності, принцип економічності, принцип універсальності знань про пластичні види мистецтва, принцип правдивості народного мистецтва у регіонах, принцип конструктивності, принцип пластичності тощо [8].

При цьому ключовими перспективними напрямками дослідження етнодизайну як науки є етнодизайн ландшафтів, етнодизайн інтер'єрів, промисловий етнодизайн та графічний етнодизайн.

Також тут доцільно відзначити, що позитивні результати розвитку системи українського національного дизайну у мистецьких закладах можна отримати в контексті поєднання в один цілісний елемент трьох компонентів, таких як:

1) творчі здобутки етнодизайну;

2) викладацько-педагогічний досвід;

3) світова практика дизайну.

Висновки. Таким чином, на підставі вивчення особливостей підготовки здобувачів у мистецьких закладах України за освітньо-науковим напрямом "Етнодизайн" слід назвати такі перспективні напрями розвитку системи українського національного дизайну у недалекому майбутньому, як:

1) етнодизайн-розробки художнього текстилю та моделювання одягу;

2) етнодизайн-розробки художньої кераміки скульптур і металів;

3) етнодизайн-розробки монументально-декоративного живопису;

4) досягнення високого рівня екологічного ставлення до різних історико-етнографічних регіонів України;

5) збереження культурних цінностей і духовності українських етносів.

Використана література:

1. Кухта М., Пелевін Е. Етно-дизайн як основа формування толерантного ставлення до традицій різних культур. *Процедія – Соціальні та поведінкові науки*. 2015. Том 166. 680–683 с.
2. Спіріна М.В., Садомова Н.І., Лаврентьєва О. С., Іванова Є. Ю., Карличук Т. В. Етнокультурний компонент в сучасному дизайні. *Журнал Глобал Медіа*. 2016. 3–13 с.

3. Nairi A. L'ethno-design à l'ère numérique: valorisation ou banalisation des signes identitaires berbères. *Interfaces numériques*, 2019. vol. 8, № 1. p. 98–117.
4. Оршанський Л. Етнодизайн як інноваційний художньо-естетичний компонент технологічної освіти. *Молодь і ринок*. 2011. № 1 (72). 38–41 с.
5. Максимова З.Ю., Лаврентьев С.Ю., Крилов Д.В., Кондратенко О.В. Етнічний дизайн як засіб педагогічного консультування майбутніх вчителів технології. Матеріали 6-ї Міжнародної конференції з освіти та соціальних наук Інтцес 2019. № 4–6. 295–299 с.
6. Роїк Ю.В. Етнодизайн як проблема зарубіжних наукових досліджень. *Мистецька освіта: методологія, теорія, практика: збірник наукових праць*. 2019. Випуск 1. 47–56 с.
7. Тименко В.П. Теоретичні засади етнічного дизайну в професійній освіті. *Навчання і виховання обдарованої дитини*. 2017. Вип. 1. 75–84 с.
8. Руденченко А.А. Теоретичні і методичні засади навчання етнодизайну студентів у вищих мистецьких навчальних закладах : автореферат дис. докт. пед. наук : 13.00.02. Київ, 2017. 42 с.
9. Близнюк М.М. Наукові підходи дослідження, структурування і проектування методичних систем навчання етнодизайну. *Фізико-математична освіта: науковий журнал*. 2017. Випуск 2 (12). 31–36 с.
10. Освіта в Україні. URL: <https://www.education.ua/ua/universities> (дата звернення 30.03.2020).
11. Дяченко А.В. Становлення і розвиток мистецької освіти в системі українського національного дизайну. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія Педагогіка*. 2019. № 2. 30–37 с.
12. Тименко В., Тропіна І. Етнодизайн в контексті освітньо-культурного синтезу. *Наукові записки Малої академії наук України. Серія "Педагогічні науки"*. 2018. № 11. 59–74 с.
13. Сиваш І.О. Концептуальні засади етнодизайну в Україні. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2018. № 3. 416–420 с.

References:

1. Kukhta, M., Pelevin, E. (2015). Ethno-design as the Basis for the Formation of a Tolerant Attitude to the Traditions of Different Cultures. [Kukhta M., Pelevin E. Ethno-design as a basis for the formation of a tolerant attitude to the traditions of different cultures]. *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 166, 680–683 [in Ukrainian].
2. Spirina, M.V., Sadowova, N.I., Lavrenteva, O.S., Ivanova, E.Y., Karlychuk, T.V. (2016). Ethno-cultural Component in Modern Design. [Spirina MV, Sadowova N.I., Lavrentieva O.S., Ivanova E.Y., Karlichuk T.V. Ethnocultural component in modern design]. *Global Media Journal*, 3–13 [in Ukrainian].
3. Nairi, A. (2019). L'ethno-design à l'ère numérique: valorisation ou banalisation des signes identitaires berbères. [Nairi A. L'ethno-design à l'ère numérique: valorization ou banalisation des signes identitaires berbères.] *Interfaces numériques*, 8(1), 98–117 [in Italian].
4. Orshanskyj, L. (2011). Etnodyzajn jak innovacijnyj khudozhnjo-estetychnyj komponent tekhnologichnoji osvity. [Orshansky L. Ethnodyzajn as an innovative artistic and aesthetic component of technological education]. *Molodj i rynek*, 1 (72), 38–41 [in Ukrainian].
5. Maksimova, Z.Y., Lavrentiev, S. Y., Krylov, D., Kondratenko, E. V. (2019). Ethnic design as means of pedagogical consulting for future teachers of technology. [Maksimova Z. Yu., Lavrentyev S. Yu., Krylov D.V., Kondratenko O.V. Ethnic design as a means of pedagogical counseling of future teachers of technology]. *Proceedings of INTCESS 2019- 6th International Conference on Education and Social Sciences*, 4–6, 295–299 [in Ukrainian].
6. Rojik, Ju.V. (2019). Etnodyzajn jak problema zarubizhnykh naukovykh doslidzhenj. [Roik Y.V. Ethnodyzajn as a problem of foreign research]. *Mystecjka osvita: metodologhija, teorija, praktyka: zbirnyk naukovykh pracj*, 1, 47–56 [in Ukrainian].
7. Tymenko, V.P. (2017). Teoretychni zasady etnichnogho dyzajnu v profesijnij osviti. Navchannja i vykhovannja obdarovanoji dytyny. [Tymenko V.P. Theoretical principles of ethnic design in vocational education. Education and upbringing of a gifted child]. 1, 75–84 [in Ukrainian].
8. Rudenchenko, A.A. (2017). Teoretychni i metodychni zasady navchannja etnodyzajnu studentiv u vyshhykh mystecjkykh navchalnykh zakladakh [Rudenchenko A.A. Theoretical and methodical principles of teaching ethnodesign of students in higher art schools] avtoreferat dys. ... dokt. ped. nauk : 13.00.02. Kyjiv, 42 [in Ukrainian].
9. Blyznjuk, M.M. (2017). Naukovi pidkhody doslidzhennja, strukturuvannja i proektuvannja metodychnykh system navchannja etnodyzajnu. [Blyznjuk M.M. Scientific approaches to research, structuring and design of methodological systems for teaching ethnic design]. *Fyzyko-matematychna osvita: naukovyj zhurnal*, 2 (12), 31–36 [in Ukrainian].
10. Osvida v Ukrajin. [Education in Ukraine]. Available at: <https://www.education.ua/ua/universities> (data zvernennja 30.03.2020). [in Ukrainian].
11. Diachenko, A.V. (2019). Stanovlennja i rozvytok mystecjkoi osvity v systemi ukrajinsjkogho nacionaljnogho dyzajnu. [Dyachenko A.V. Formation and development of art education in the system of Ukrainian national design]. *Naukovi zapysky Ternopiljsjkogho nacionaljnogho pedagoghichnogho universytetu imeni Volodymyra Ghatjuka. Serija: Pedagoghika*, 2, 30–37 [in Ukrainian].
12. Tymenko, V., Tropina, I. (2018). Etnodyzajn v konteksti osvityno-kulturnogho syntezu. [Tymenko V., Tropina I. Ethnodyzajn in the context of educational and cultural synthesis]. *Naukovi zapysky Maloji akademiji nauk Ukrajinjy. Serija: Pedagoghichni nauky*, 11, 59–74 [in Ukrainian].
13. Syvash, I.O. (2018). Konceptualjni zasady etnodyzajnu v Ukrajin. [Sivash I.O. Conceptual principles of ethnic design in Ukraine]. *Visnyk Nacionalnoji akademiji kerivnykh kadriv kultury i mystectv*, 3, 416–420 [in Ukrainian].

Dyachenko A. V. Prospects for the development of the system of ukrainian national design in artistic institutions

In the context of globalization and the accelerated development of science, technology, technology and innovation, each country aims to preserve its cultural identity and heritage. An important role in the context of solving such problems belongs directly to art institutions that provide training in the field of art, design, architecture, and thus, form the idea and desire to preserve national culture, education and art. Therefore, to achieve and implement educational goals within development of the system of Ukrainian national design (in other words – ethnic design) it is necessary to first look for promising areas for

further development of national culture and traditions, which in the future will form a powerful holistic system of ethnic theory of the Ukrainian nation.

Disclosure of the problems of development of Ukrainian national design requires a comprehensive study. Given that, it is first necessary to consider the positions of Ukrainian and foreign scholars on the content and features of such a scientific field as ethnodesign.

The paper considers the prospects of development of the Ukrainian national design system in art institutions on the example of educational and scientific programs of the Faculty of Decorative and Applied Arts and the Faculty of Design of the Kyiv State Academy of Decorative and Applied Arts and Design named after Mykhailo Boychuk, used in higher art institutions. Methods of analysis and comparison were used during the study. On the basis of studying the peculiarities of the training of applicants in art institutions, perspective directions of development of the system of Ukrainian national design were determined. It should be noted that the main purpose of ethnodesign as a separate educational and scientific program is aimed at achieving the appropriate level of ecological attitude to different historical and ethnographic regions of Ukraine in the context of preserving cultural values and spirituality of Ukrainian ethnic groups.

Key words: ethnodesign, national design, art institution, national culture, educational and scientific program.

УДК 378.14:070

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2021.81.17>

Дяченко М. Д.

ПРОФЕСІЙНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ МАЙБУТНІХ ЖУРНАЛІСТІВ

У статті розкрито зміст і сутність понять “журналістський професіоналізм” і “професійна відповідальність журналіста”. Окреслено специфіку та параметри формування професійної відповідальності майбутнього журналіста. Визначено внутрішні й зовнішні чинники впливу на відповідальність особистості. Висвітлено наукову дискусію навколо проблеми формування професійної відповідальності майбутніх фахівців у процесі навчання в закладах вищої освіти. Акцентується на ролі соціальної відповідальності мас-медіа за якість контенту та формування громадської думки суспільства. Зазначено, що розвиток громадянського суспільства значною мірою залежать від професіоналізму та професійної відповідальності особистості кожного фахівця, в тому числі журналіста. Підкреслюється, що від діяльності засобів масової комунікації залежать настрої, думки, позиція і свідомість мас щодо суспільно значущих питань. Наголошується на тому, що умови інформаційного суспільства детермінують посилення професійної відповідальності представників мас-медіа як соціального інституту.

Наведено динаміку розвитку уявлень майбутніх журналістів про складники журналістського професіоналізму. Наведено результати кількох етапів анкетування, що засвідчили кількісні зміни, які підтвердили якісні перетворення щодо уявлень студентів спеціальності 061 “Журналістика” про професійну відповідальність журналіста. Звертається увага на те, що під впливом медійних технологій створюється новий тип журналістського професіоналізму, журналістстві сьогодні треба бути не лише чесною, відповідальною, компетентною, культурною, високоморальною, комунікабельною, але і творчою особистістю, здатною конкурувати в умовах ринкових відносин. Перспективи інтеграції України в європейський комунікаційний простір зумовлюють нові вимоги до професійної підготовки майбутніх журналістів, а сучасний рівень суспільно-економічного розвитку України вимагає від фахівців ЗМІ конкурентоспроможності та високого рівня професіоналізму і професійної відповідальності.

Ключові слова: журналістика, майбутній журналіст, професіоналізм, професійна відповідальність, професійна підготовка, розвиток, формування.

Розвиток громадянського суспільства значною мірою залежать від професіоналізму та професійної відповідальності особистості кожного фахівця, в тому числі журналіста. В умовах модернізації сучасної освіти та інтеграції України в європейський соціокультурний простір посилюються нові вимоги до підготовки майбутніх журналістів. У зв'язку з цим особливої актуальності набирає проблема правильних акцентів у підготовці студентів спеціальності 061 “Журналістика” у ЗВО України з метою розвитку в них не лише важливих професійних рис, але і їхньої особистої професійної відповідальності.

Український соціум потребує висококваліфікованих журналістів, справжніх представників інформаційної еліти, з національною ідеєю, інноваційним мисленням, з глибоким знанням та дотриманням принципів журналістської етики, здатних оперативно реагувати на зміни в усіх сферах життя, не лише на високому рівні володіти професійними технологіями, а й глибоко усвідомлювати відповідальність перед законом та власним сумлінням за виконання професійних функцій і соціальних ролей, розвивати цінності громадянського суспільства, сприяти консолідації нації, інтеграції України в європейський і світовий простір як конкурентоспроможної держави, майбутнє якої значною мірою залежить від професіоналізму журналістів як представників четвертої влади.

Тому постає необхідність пошуку нових шляхів, змісту, науково-методичного забезпечення підготовки майбутніх журналістів до професійної діяльності в умовах глобалізаційного інформаційного суспільства.